

Kas tie tādi — «Līvānu brāļi»?

Šos cilvēkus Līvānos kopā saveda kāds notikums — pilsētas jubileja. Katram no viņiem ir citāda saikne ar Līvāniem, un katram par pilsētu citādas atmiņas, bet savstarpēji vienojušies viņi ir caur gadiem un lietām. Un visi kā viens uzskata, ka Līvānus nav pametuši nekad, gluži tāpat kā cilvēks, kas rītos, ejot uz darbu, nepamet savu māju, tikai uz brīdi iziet no tās.

Viņi ir mūziķi — līvānieši, vai «Līvānu brāļi», vai Juris Kulakovs, Tālis Gžibovskis, Valdis un Māris Muktupāveli, Juris Vaivods, Romualds Ancāns.

Juris K. — No Līvāniem aizbraucu mācīties, strādāju Rīgā, bet manas mājas tik un tā ir šeit Līvānos.

Valdis — Es jau esmu noskatījis vietu, kur mani apraks. Ne jau Rīgā, bet Muktupāvelu kapos blakus daudz, daudz citiem Muktupāveļiem.

Esmu dzimis Līvānu slimnīcā, bet ir vēl kāds interesants fakts. Juri Kulakovu dzimstot saņēma mana un Māra mamma.

Romualds — Ar manu dzimšanu ir bišķiņ savādāk. Bija kara beigas, slimnīcas pilnas ar ievainotiem cilvēkiem, vietas nebija, un mani veda atpakaļ. Bet cik ilgi tumsā cilvēks var dzīvot, viņš tiecas pēc gaismas... Pēc 30 gadiem es satiku to sievieti — vecmāti. Viņa teica: «Vai, Romaldiņ, es tak tevi pazīstu, tevi maziņu saņēmu...» Es neesmu no Līvāniem, bet kādus 2 km uz Rožupes pusi, tomēr Līvāni ir mana pirmā pilsēta. Spilgtā atmiņā vēl šodien, kā pirmo reizi Līvānos ēdu saldējumu.

Tālis — Esmu dzimis Aknīstē, bet visi spilgtākie iespaidi no 1. līdz 8. klasei ir te — Līvānos. Pirmā piecstāvu māja, kas bija Līvānos, tika izkuģota pa pagrabiem krustu šķērsu. Ar plostu mēs braucām no mājas viena pakša uz otru. Visiem tiem celtņiem un traktoriem, kas raka tranšejas, tika aplasītas visas iespējamās elektriskās ierīces, un mums bija labākā signalizācija pa visu Zaļo ielu.

Romualds — Es atceros, uz Jersikas pusi bija tāds kalns, kur 50. gadu beigās dejas notika. Un tur bija mana pirmā tālākā balle. Mums nebija ar ko braukt mājās, un netālu stacijā, kamēr uzausa rīts, mēs pa tiem soliņiem tināmies. Un tad kājām līdz Muktiem apmēram 20 kilometrus. Skatāmies, — nāk no pļavas tante ar piena slauktuvi, — bērniņi, jūs laikam stipri noguruši, eita šur pieņiņ padzert. Un mēs to spaini viņai sausu izdzērām.

Tālis — Kad blakus 1. vidusskolai cēla kultūras namu, tur mums bija mīļākā vieta, kur ārdīties. Tur notika ciņas uz dzīvību un nāvi. Man viens ar metināmo elektrodu kā meta, tas iedūrās tieši papēdī. Vēl šodien man tur neaizmirstama rēta no Līvānu laikiem.

Romualds — Līvāni bija ļoti zaļa pilsēta, vienu brīdi bija netīrs, izrakāts, tagad tīrs. Vienu brīdi liepas bija pazudušas, tagad atkal ir. No jaunības atceros arī jasmīnu smaržu Līvānos.

Tālis — Kādreiz Līvānos bija divas slidotavas — mākslīgās. Viena pie bio-

No kreisās: Valdis Muktupāvels, Juris Kulakovs, Māris Muktupāvels, Romualds Ancāns un Tālis Gžibovskis.

Tas vienreizējais brīdis, kad «Līvānu brāļi» ir Līvānos.

ķīmijas, otra pie tirgus. Ar visu apgaisojumu, mūziku, kā vecās filmās. Tad bija arī viena no pēdējām reizēm, kad esmu uz slidām stāvējis.

Valdis — Kas mēs esam šodien? Es no darbiem nevaru atkauties, atbraukt uz svētkiem nozīmē upurēt veselu čupu ar darbiem, kas paliek neizdarīti, — mūzikas zinātne, pedagogija utt.

Juris — Juris Kulakovs ir Juris Kulakovs — brīvmākslinieks, formāli bezdarbnieks. Darba grāmatiņas man nav, nodokļu karte ir autortiesībās, kur man kādreiz kaut ko pārskaita par atskaņotajām dziesmām. Es daru viskautko — producents, mūziķis, komponists. Pašlaik tiek ierakstītas 2 plates, kurām esmu aranžētājs un producents, — Adriana Kukuvasa soloplate, un «Menuets» ieraksta no jauna vecās dziesmas.

Māris — Es arī esmu bezdarbnieks. Darba grāmatiņa un nodokļu karte man mājās. Manas domas, jūtas un prātu šobrīd aizņem darbība grupā «Ilgi».

Romualds — Esmu celtnieks — aktieris. Sešdesmitajos gados beidzu celtniecības skolu, tagad tas noder. Ja teātrī vien strādā, drausmīgi gribas ēst, kā uz būvēm pastrādā, mazāk gribas ēst. Kā strādā teātrī, gribas iet no dzīvokļa prom būdiņu meklēt, kur nav elektrības un apkures. Tā kā man ir iespēja taisīt iekšējās apdares darbus,

tad es vēl dzīvoju savā dzīvoklī.

Tālis — Mana darbība ir pedagogiskā, humanitāri ekonomiskā un menedžments. Ir līvānietim Edmundam Zazerskim piederoša apskaņošanas firma, es tajā esmu neformāls sitamo instrumentu nodaļas vadītājs. Lielākā daļa Latvijā ienākošās produkcijas, kas skar šo sfēru, iet caur Edmunda un manām rokām. Vēl es spēlēju «Ilgos», arī kopā ar Raimondu Raubiško un Laimi Rācenāju, vaļas brīžos ar kādu no krievu rokenrola bijušajām pagrīdes grupām.

Valdis — Mums ar Juri baigi labos diplomus Konservatorija piešķir. Mēs tur visu ko mācījāmies un vienu diriģēšanas eksāmenu vienādi slikti nolikām. Diplomos rakstīts, ka mēs esam pūtēju un estrādes orķestru vadītāji un diriģenti.

Romualds — Es arī Konservatorijā mācījos kā vokālists, tad pārgāju uz aktieriem, jo zālē parasti raudāja, kad es dziedāju.

Visi — Kā Ufo vienmēr saka, — es uzaicinu visus savus radus, draugus, vecākus uz savu koncertu. Līvānu 1. vidusskolas jubilejā oktobrī, cerēsim, «Līvānu brāļi» būs krietni lielākā skaitā. Bet pagaidām, — ja kādam vēl ir gaismas stariņš, tad tam lai arī tic!

Daina Kursīte
A.Kursīša foto